ESIMESE ASTME KOHTU OTSUS (viies koda laiendatud koosseisus)

8. november 2007 *

Kohtuasjas T-234/04,

Madalmaade Kuningriik, esindajad: H. Sevenster, J. van Bakel ja M. de Grave,

hageja,

keda toetab

Taani Kuningriik, esindaja: J. Molde,

menetlusse astujad,

versus

Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: F. Simonetti ja M. van Beek,

kostja,

* Kohtumenetluse keel: hollandi.

mille esemeks on nõue tühistada komisjoni 16. detsembri 2003. aasta otsus 2004/1/EÜ, mis käsitleb lühiahelaliste klooritud parafiinide kasutamist reguleerivaid riiklikke norme, millest Madalmaade Kuningriik on teatanud kooskõlas EÜ asutamislepingu artikli 95 lõikega 4 (ELT 2004, L 1, lk 20), osas milles komisjon otsuses leiab, et komisjoni EÜ artikli 96 lõike 6 kohane kinnitus on vajalik säilitamaks lühiahelaliste klooritud parafiinide kasutamist käsitlevaid Madalmaade õigusnorme, mida ei ole nimetatud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 25. juuni 2002. aasta direktiivis 2002/45/EÜ, millega kahekümnendat korda muudetakse direktiivi 76/769/EMÜ seoses teatavate ohtlike ainete ja valmististe (lühiahelalised klooritud parafiinid) turustamise ja kasutamise piirangutega (EÜT L 177, 6.7.2002, lk 21; ELT eriväljaanne 13/29, lk 488),

EUROOPA ÜHENDUSTE
ESIMESE ASTME KOHUS (viies koda laiendatud koosseisus),

koosseisus: koja esimees M. Vilaras, kohtunikud M. E. Martins Ribeiro, F. Dehousse, D. Šváby ja K. Jürimäe,

kohtusekretär: ametnik C. Kristensen,

arvestades kirjalikus menetluses ja 7. septembril 2006 toimunud kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

otsuse

Õiguslik raamistik

Rahvusvahelised õigusnormid

1 Euroopa Ühendus ja mõned selle liikmesriigid olid osapoolteks Pariisis 4. juunil 1974 allkirjastatud maismaalt lähtuva merereostuse vältimise konventsioonis (edaspidi „Pariisi konventsioon"). Selle konventsiooni raames võttis Pariisi konventsiooni täitevorgan vastu otsuse 95/1 (edaspidi „otsus PARCOM 95/1"), mis näeb ette lühiahelaliste klooritud parafiinide (edaspidi „SCCP") järkjärgulise kasutuselt kõrvaldamise. Euroopa Ühendus ei ole otsust PARCOM 95/1 allkirjastanud.

2 Pariisi konventsioon asendati Kirde-Atlandi merekeskkonna kaitse konventsiooniga, mis kiideti ühenduse nimel heaks nõukogu 7. oktoobri 1997. aasta otsusega 98/249/EÜ Kirde-Atlandi merekeskkonna kaitse konventsiooni sõlmimise kohta (EÜT L 104, lk 1; ELT eriväljaanne 11/28, lk 188) (edaspidi „OSPAR konventsioon") ja Pariisi konventsiooniga loodud täitevorgan asendati uue täitevorganiga (edaspidi „OSPAR komisjon").

Ühenduse õigusnormid

3 EÜ artikli 95 lõigetes 4 ja 6 on sätestatud:

„4. Kui pärast seda, kui nõukogu või komisjon on ühtlustamismeetme vastu võtnud, peab liikmesriik artiklis 30 märgitud oluliste vajaduste tõttu või seoses keskkonna või töökeskkonna kaitsega vajalikuks säilitada siseriiklikke norme, teatab ta nendest normidest ja nende säilitamise põhjustest komisjonile.

[…]

6. Komisjon kinnitab kõnealused siseriiklikud normid või lükkab need tagasi kuue kuu jooksul pärast lõigetes 4 ja 5 osutatud teatamist, olles eelnevalt kindlaks teinud, kas need on või ei ole suvalise diskrimineerimise vahendid või liikmesriikidevahelise kaubanduse varjatud piirangud, ja kas need kujutavad või ei kujuta endast takistust siseturu toimimisele.

Kui komisjon selles ajavahemikus otsust ei tee, loetakse lõi[kes] 4 […] osutatud siseriiklikud normid kinnitatuks.

Kui seda õigustab küsimuse keerukus ja kui puudub oht inimeste tervisele, võib komisjon asjaomasele liikmesriigile teatada, et käesolevas lõikes osutatud ajavahemikku võidakse pikendada veel kuni kuus kuud."

4 Nõukogu 27. juuli 1976. aasta direktiiv 76/769/EMÜ liikmesriikide õigus- ja haldusnormide ühtlustamise kohta seoses teatavate ohtlike ainete ja valmististe turustamise ja kasutamise piirangutega (EÜT L 262, lk 201; ELT eriväljaanne 13/03, lk 317) sisaldab teatavate ohtlike ainete ja valmististe turustamist ja kasutamist piiravaid sätteid.

5 Direktiivi 76/769 artikli 1 lõike 1 kohaselt kohaldatakse direktiivi selle lisas loetletud ohtlike ainete ja valmististe suhtes. Direktiivi artikkel 2 täpsustab, et liikmesriigid võtavad kõik vajalikud meetmed tagamaks, et lisas loetletud ohtlikke aineid ja valmistisi võidakse turustada või kasutada üksnes selles direktiivis määratletud tingimustel.

6 Direktiivi 76/769 on mitmeid kordi muudetud, eelkõige mitmete uute ainete ja valmististe lisamiseks direktiivi lisasse ja selleks, et piirata ohtlike ainete ja valmististe turustamist ja kasutamist inimeste tervise ja keskkonna kaitsmiseks.

7 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 25. juuni 2002. aasta direktiiviga 2002/45/EÜ, millega kahekümnendat korda muudetakse direktiivi 76/769/EMÜ liikmesriikide õigus- ja haldusnormide ühtlustamise kohta seoses teatavate ohtlike ainete ja valmististe (lühiahelalised klooritud parafiinid) turustamise ja kasutamise piirangutega (ELT L 177, lk 21; ELT eriväljaanne 13/29, lk 488; edaspidi „SCCP direktiiv") lisati direktiivi 76/769 lisale punkt 42, mis kinnitab SCCP-de turustamise ja kasutamise reeglid.

8 Direktiivi 76/769 (muudetud SCCP direktiiviga) lisa punkti 42.1 kohaselt „[e]i tohi [SCCP-sid] turustada kasutamiseks ainetena või muude ainete koostisosadena või valmististena kontsentratsioonis üle 1%:

– metallitöötlemises,

– naha pehmitamiseks rasvaga".

9 Eespool nimetatud lisa punkt 42.2 näeb ette, et „[e]nne 1. jaanuari 2003 vaatab Euroopa Komisjon koostöös liikmesriikidega ja OSPAR komisjoniga uuesti läbi kõik SCCP-de alles jäänud kasutusalad, lähtudes asjakohastest uutest teaduslikest teadmistest SCCP-de tervise- ja keskkonnaohtlikkuse kohta. Euroopa Parlamenti teavitatakse selle läbivaatamise tulemuste kohta".

10 SCCP direktiivi artikli 2 lõige 1 sätestab, et liikmesriigid võtavad vastu ja avaldavad käesoleva direktiivi täitmiseks vajalikud õigus- ja haldusnormid hiljemalt 6. juulil 2003 ja teatavad sellest viivitamata komisjonile ning kohaldavad neid sätteid hiljemalt alates 6. jaanuarist 2004.

Siseriiklikud õigusnormid

11 Madalmaade Kuningriik võttis selleks, et täita talle Pariisi konventsioonist ja otsusest PARCOM 95/1 tulenevaid rahvusvahelisi kohustusi, 3. novembril 1999 vastu

Besluit houdende regels inzake het beperken van het gebruik van kortketenige gechloreerde paraffines (Besluit gechloreerde paraffines WMS) (dekreet SCCP-de teatud kasutamise keelamise kohta, edaspidi „dekreet"), avaldatud: *Staatsblad van het Koninkrijk der Nederlanden* (Madalmaade ametlik väljaanne), 1999, lk 478. Vastavalt selle artiklile 4 jõustub dekreet 31. detsembril 1999.

12 Vastavalt dekreedi artiklile 1 kohaldatakse dekreeti klooritud alkaanide suhtes, mille ahelas on 10–13 süsinikuaatomit ja mis sisaldavad kloori vähemalt 48% ulatuses massist.

13 Dekreedi artikli 2 lõige 1 sätestab, et artiklis 1 nimetatud SCCP-sid on keelatud kasutada:

a) plastifikaatoritena värvide, kattematerjalide ja hermeetikute koostises;

b) metallitöötlemisvedelikes;

c) tuld tõkestava ainena kummi-, plastik- ja tekstiiltoodetes.

14 Dekreedi artikli 2 lõike 2 kohaselt võib kuni 31. detsembrini 2004 jätkata SCCP-de kasutamist kanalite ja tammide jaoks kasutatavate hermeetikute või tuld tõkestava ainena ainult kaevandustes kasutamiseks mõeldud konveierilintide koostises.

Vaidluse taust

15 Madalmaade valitsus teatas SCCP direktiivi vastuvõtmise järel 17. jaanuari 2003. aasta kirjaga komisjonile, et tema hinnangul piirdub SCCP direktiivi ühtlustamise ulatus direktiivi 76/769 – muudetud SCCP direktiiviga – lisa punktis 42.1 otsesõnu keelatud SCCP-de kasutusviisidega. Seega jäävad teised, sh otsusest PARCOM 95/1 tulenevad kasutusviisid SCCP direktiiviga ühtlustatud valdkonnast välja, mistõttu liikmesriigid võivad neid lubada või keelata ilma EÜ artikli 95 lõigetes 4 ja 6 sätestatud menetlusi järgimata.

16 Madalmaade valitsus viitas oma 17. jaanuari 2003. aasta kirjas „igaks juhuks ja niivõrd kui see on õiguslikult vajalik" ka EÜ artikli 95 lõikele 4, näidates selle sätte kohaselt ära põhjused, mis toetavad otsusest PARCOM 95/1 tulenevate keeldude säilitamist siseriiklikus õiguses. Samas kirjas väljendas Madalmaade valitsus lõpuks „lootust, et komisjon võtab peagi seisukoha Madalmaade [Kuningriigi] seisukoha suhtes, mis puudutab Madalmaadele kuuluvat kaalutlusruumi siseriiklike õigusnormide [säilitamise] osas, ja et komisjon teeb otsuse rahuldada tema EÜ artikli 95 lõike 4 alusel esitatud taotlus".

17 Komisjon teatas 25. märtsi 2003. aasta kirjas Madalmaade Kuningriigile, et on saanud kätte Madalmaade EÜ artikli 95 lõike 4 kohase teate ning et komisjoni kuuekuulise kontrollimenetluse tähtaeg hakkas kulgema 22. jaanuarist 2003, st teate kättesaamisele järgnevast päevast. Samas kirjas märkis komisjon ka, et teate koopia edastatakse teistele liikmesriikidele, et neil oleks võimalik esitada oma märkused, ning et vastav teade avaldatakse Euroopa Liidu Teatajas.

18 Komisjon leidis 17. juuli 2003. aasta otsuses 2003/549/EÜ millega pikendatakse [EÜ] artikli 95 lõikes 6 nimetatud perioodi riiklike sätete kohaldamisel seoses lühiahelaliste klooritud parafiinide kasutamisega, millest Madalmaad teatasid vastavalt [EÜ] artikli 95 lõikele 4 (ELT L 187, lk 27), esiteks, et Madalmaade Kuningriigi poolt esitatud siseriiklike SCCP-de kasutamist käsitlevate õigusnormide kinnitamise taotlus, millest teatati komisjonile 21. jaanuaril 2003, on vastuvõetav ja teiseks, et arvestades küsimuse keerukust ja igasuguste tõendite puudumist asjaomase aine ohtlikkuse kohta inimeste tervisele, on õigustatud EÜ artikli 95 lõike 6 esimeses lõigus sätestatud ajavahemiku pikendamine 20. detsembrini 2003.

19 Otsuse 2003/549 artikli 1 sõnastuse kohaselt:

„Pikendada EÜ artikli 95 lõike 6 kolmanda lõigu alusel sama artikli esimeses lõigus osutatud ajavahemikku, mille jooksul peab komisjon heaks kiitma või tagasi lükkama SCCP-sid käsitlevad siseriiklikud õigusnormid, millest Madalmaade [Kuningriik] teatas EÜ artikli 95 lõike 4 alusel 21. jaanuaril 2003, veel kuni 20. detsembrini 2003."

20 Komisjoni 16. detsembri 2003. aasta otsuses 2004/1/EÜ Madalmaade poolt EÜ artikli 95 lõike 4 alusel teatatud SCCP-de kasutamist käsitlevate siseriiklike normide kohta (ELT 2004, L 1, lk 20; edaspidi „vaidlustatud otsus") andis komisjon loa siseriiklikud õigusnormid piiratud aja vältel osaliselt säilitada.

21 Vaidlustatud otsuses märkis komisjon esmalt, et oli asunud otsuses 2003/549 seisukohale, et Madalmaade Kuningriigi esitatud taotlus on vastuvõetav, ja viitas selles osas nimetatud otsusele, meenutades siiski põhjusi, miks teatatud õigusnormid ei ole vastavuses SCCP direktiivi nõuetega. Madalmaade Kuningriigi poolt EÜ artikli 95

lõike 4 alusel esitatud, SCCP direktiivist erinevate siseriiklike õigusnormide säilitamisele suunatud taotluse põhjendatuse osas leidis komisjon, et teatud osa kõnealustest normidest võib säilitada ajutiselt – kuni 31. detsembrini 2006 –, kuid teatud sätete säilitamine ei ole keskkonnakaitsega seotud põhjustel õigustatud.

22 Vaidlustatud otsuse artiklid 1–3 on sõnastatud järgnevalt:

„Artikkel 1

Käesolevaga kinnitatakse lühiahelalisi klooritud parafiine käsitlevad riiklikud normid, millest Madalmaad[e] [Kuningriik] teatas[…] komisjonile 21. jaanuaril 2003 vastavalt [EÜ] artikli 95 lõikele 4, ulatuses, mis ei hõlma SCCP-de kasutust alla 1% kontsentratsioonis selliste muude ainete või valmististe koostises:

– mis on ette nähtud kasutamiseks plastifikaatoritena värvide, kattematerjalide ja hermeetikute puhul,

– ning tuld tõkestava ainena kummi ja tekstiili puhul.

Artikkel 2

Käesolevat otsust kohaldatakse kuni 31. detsembrini 2006.

Artikkel 3

Käesolev otsus on adresseeritud Madalmaade Kuningriigile.”

Menetlus

23 Madalmaade Kuningriik esitas käesoleva menetluse algatamiseks hagiavalduse, mis saabus Euroopa Kohtu kantseleisse 26. veebruaril 2004, ning kohtuasi registreeriti numbriga C-103/04.

24 Euroopa Kohtu kantseleisse 14. mail 2004 saabunud eraldi dokumendiga esitas komisjon Euroopa Kohtu kodukorra artikli 91 lõike 1 alusel vastuvõetamatuse vastuväite.

25 Nõukogu 26. aprilli 2004. aasta otsuse 2004/407/EÜ, Euratom, millega muudetakse Euroopa Kohtu põhikirja käsitleva protokolli artikleid 51 ja 54 (ELT L 132, lk 5; ELT eriväljaanne 01/05, lk 85), alusel suunas Euroopa Kohus 8. juuni 2004. aasta määrusega kohtuasja C-103/04 edasi Esimese Astme Kohtule ning see registreeriti numbriga T-234/04.

26 Taani Kuningriik esitas 24. septembril 2004 Esimese Astme Kohtusse avalduse menetlusse astumiseks Madalmaade Kuningriigi nõuete toetuseks. Esimese Astme Kohtu viienda koja esimees andis menetlusse astumise loa 15. novembri 2004. aasta määrusega.

27 Madalmaade Kuningriik esitas 6. juulil 2004 Esimese Astme Kohtule oma märkused komisjoni esitatud vastuvõetamatuse vastuväite kohta.

28 Esimese Astme Kohus otsustas 6. juunil 2006 pärast poolte ärakuulamist suunata kohtuasja lahendamiseks Esimese Astme Kohtu viiendale kojale laiendatud koosseisus.

29 Vastavalt kodukorra artikli 114 lõikele 3 avati suuline menetlus pärast seda, kui komisjon oli esitanud taotluse, et kohus teeks otsuse vastuvõetamatuse kohta.

30 Menetluse korraldusmeetmete raames palus kohus pooltel teatud küsimustele kirjalikult vastata. Pooled esitasid vastused määratud tähtajaks.

31 Poolte suulised avaldused ja vastused Esimese Astme Kohtu küsimustele kuulati ära 7. septembri 2006. aasta kohtuistungil.

Poolte nõuded

32 Madalmaade Kuningriik palub oma hagiavalduses Esimese Astme Kohtul:

– tühistada vaidlustatud otsus osas, milles komisjon leiab, et SCCP direktiivis nimetamata SCCP-de kasutusviise käsitlevate Madalmaade õigusnormide säilitamiseks on vajalik komisjoni EÜ artikli 95 lõike 6 kohane kinnitus;

– mõista kohtukulud välja komisjonilt.

33 Oma vastuvõetamatuse vastuväites palub komisjon Esimese Astme Kohtul:

– jätta hagi vastuvõetamatuse tõttu rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja Madalmaade Kuningriigilt.

34 Madalmaade Kuningriik palub Esimese Astme Kohtul vastuvõetamatuse vastuväite kohta esitatud märkustes jätta rahuldamata komisjoni nõue langetada otsus vastuvõetamatuse kohta enne asja sisulist läbivaatamist.

Õiguslik käsitlus

35 Kodukorra artikli 114 lõike 1 alusel peab Esimese Astme Kohus ühe poole taotlusel lahendama vastuvõetamatuse vastuväite asja sisuliselt arutamata. Vastavalt sama artikli lõikele 3 on taotluse edasine menetlus suuline, kui Esimese Astme Kohus ei otsusta teisiti.

36 Vastavalt kodukorra artiklile 113 võib Esimese Astme Kohus igal ajal – ka omal algatusel pärast poolte ärakuulamist – kaaluda, kas esineb asja läbivaatamist takistavaid asjaolusid, ja langetada selles osas otsuse artikli 114 lõigete 3 ja 4 kohaselt.

Poolte argumendid

37 Komisjon märgib esiteks vastusena 17. jaanuari 2003. aasta kirjas esitatud teatele, et ta teavitas 25. märtsi 2003. aasta kirjaga Madalmaade Kuningriiki nimetatud teate kättesaamisest ja selle läbivaatamise tähtaja kulgema hakkamisest alates 22. jaanuarist 2003 ehk teate kättesaamisele järgnevast päevast. Komisjoni arvates tulenes kirjast selgelt, et komisjoni hinnangul kuuluvad teatatud siseriiklikud õigusnormid SCCP direktiivi kohaldamisalasse, kuna vastasel juhul oleks puudunud alus menetlust jätkata.

38 Teiseks toob komisjon esile, et vastupidiselt Madalmaade Kuningriigi väidetele ei selgu 17. jaanuari 2003. aasta kirjast mingil moel, et Madalmaadel oli kavas esitada komisjonile kaks konkreetset ja erinevat taotlust, millele oleks tulnud anda kaks üksteisest sõltumatut vastust. Isegi kui on tõsi, et 17. jaanuari 2003. aasta kirja 5. jaotises pealkirjaga „Järeldused" taotles Madalmaade valitsus, et komisjon võtaks esimesel võimalusel seisukoha Madalmaade kaalutlusruumi küsimuses seoses siseriiklike õigusnormide säilitamisega, taotles Madalmaade valitsus sellegipoolest ka seda, et komisjon teeks otsuse rahuldada tema EÜ artikli 95 lõike 4 kohane taotlus. Seetõttu leiab komisjon, et 17. jaanuari 2003. aasta kirja sõnastust ja ülesehitust arvestades oli loogiline järeldada, et hoolimata Madalmaade Kuningriigi seisukohast SCCP direktiiviga läbiviidud ühtlustamise ulatuse osas, esitas Madalmaade valitsus selle kirjaga EÜ artikli 95 lõike 4 kohase teate.

39 Kolmandaks väidab komisjon, et ta vastas SCCP direktiivi ulatust käsitlevale taotlusele kaudselt oma otsuses 2003/549, milles kontrollis ka tavakohaselt teate vastuvõetavust. Komisjoni seisukoht selles küsimuses on tegelikult selgesõnaliselt väljendatud nimetatud otsuse põhjendustes 32–39, kus ta jõudis järeldusele, et Madalmaade Kuningriigi esitatud taotlust tuleb pidada vastuvõetavaks. Eelkõige viitas komisjon

otsuse 2003/549 põhjenduses 34 sellele, et SCCP direktiivi tuleb pidada meetmeks, mis on võetud SCCP-de kõigi võimalike kasutusviiside ühtlustamiseks, ja et direktiiv seab liikmesriikidele takistuse kehtestada või säilitada SCCP-de kasutamisele direktiiviga määratletud piiranguid ületavaid siseriiklikke piiranguid.

40 Vastupidiselt Madalmaade Kuningriigi hagis esitatud väidetele ei piirdu otsus 2003/549 seega lihtsalt EÜ artikli 95 lõikes 6 ettenähtud tähtaja pikendamisega, mida kinnitab ka asjaolu, et vaidlustatud otsuses ei käsitle komisjon enam SCCP direktiiviga läbiviidud ühtlustamise ulatust. Selles küsimuses on vaidlustatud otsus seega ainult kinnitava iseloomuga ega loo mingil viisil iseseisvaid õiguslikke tagajärgi, mis võiksid sellisena olla EÜ artikli 203 kohase tühistamishagi esemeks.

41 Mittenõustumise korral komisjoni käsitlusega, mis puudutas tema 17. jaanuari 2003. aasta teate vastuvõetavuse hindamist, oleks Madalmaade Kuningriik pidanud vaidlustama otsuse 2003/549. Kuna Madalmaad seda EÜ artiklis 230 ettenähtud tähtaja jooksul ei teinud, ei ole neil praegu, kasutades hilisema komisjoni otsuse vaidlustamiseks ettenähtud õiguskaitsevahendeid, võimalik vaidlustada komisjoni kõnesolevas otsuses esitatud seisukohta vastuvõetavuse kohta. See pikendaks õigustamatult EÜ artiklis 230 ettenähtud tähtaega.

42 Madalmaade Kuningriik väidab esiteks, et vaidlustatud otsus kujutab endast palju enamat, kui ainult tähtaja pikendamist puudutava otsuse 2003/549 lihtsalt kinnitamist. Komisjoni seisukoht, mille kohaselt on EÜ artikli 95 lõike 6 kohane kinnitus vajalik, toob esiteks kaasa selle, et siseriiklikke meetmeid võib säilitada vaid piiratud aja jooksul, ja teiseks selle, et Madalmaade õigusnormides ettenähtud SCCP-de keelu ulatus on tegelikult piiratum, kui neis õigusnormides sätestatud. Seega muutis

vaidlustatud otsus õiguslikku olukorda Madalmaade Kuningriigis olulisel määral, kuna see piiras Madalmaade tegutsemisruumi siseriiklike õigusnormide säilitamisel nii sisuliselt kui ka ajaliselt.

43 Teiseks toob Madalmaade valitsus esile, et ta on alati oma kontaktides komisjoniga märkinud, et tema hinnangul ei kuulu SCCP-de kasutusviisid, mida ei ole loetletud SCCP direktiivis, selle direktiivi kohaldamisalasse ja et tal on seetõttu õigus need säilitada oma siseriiklikes õigusnormides ilma EÜ artikli 95 lõikele 4 tuginemata. Madalmaade valitsus rõhutab, et esmalt taotles ta komisjonilt viimase seisukohavõttu EÜ artikli 95 lõike 4 kohase teate vajalikkuse kohta, mis ilmneb asjaolust, et 17. jaanuari 2003. aasta kirjas selgitas ta esmalt põhjusi, miks EÜ artikli 95 lõike 4 kohase teate esitamine ei ole käesoleval juhul nõutav; kusjuures ta väljendas lootust, et komisjon võtab esimesel võimalusel seisukoha Madalmaade kaalutlusruumi kohta siseriiklike õigusnormide säilitamise osas, ja taotles seejärel, et komisjon võtaks seisukoha sellekohase teate vajalikkuse kohta, mida ta taotles üksnes „igaks juhuks ja niivõrd, kui see on õiguslikult vajalik". Seega taotlesid Madalmaad komisjonilt luba asjaomaste siseriiklike meetmete säilitamiseks üksnes teise võimalusena, ehk „juhul, kui komisjon leiab, et otsusega PARCOM 95/1 keelatud kasutusviisid, mis ei ole samas keelatud 25. juuni 2002. aasta direktiiviga, kuuluvad selle direktiivi kohaldamisalasse".

44 Kolmandaks, mööndes, et teate vastuvõetavust hinnati otsuse 2003/549 põhjendustes 32–39, märgib Madalmaade valitsus, et selle otsuse resolutiivosa puudutab üksnes EÜ artikli 95 lõikes 6 ettenähtud tähtaja pikendamist, mistõttu selle otsuse peale esitatud hagi ei oleks olnud vastuvõetav. Õigusakti põhjendustes esitatud seisukohad võivad olla tühistamishagi esemeks üksnes juhul, kui nad osutavad vajalikku tuge selle õigusakti resolutiivosale (Euroopa Kohtu 28. jaanuari 2004. aasta määrus kohtuasjas C-164/02: Madalmaad *vs.* komisjon, EKL 2004, lk I-1177, punkt 21), millega ei ole aga tegemist käesoleval juhul.

45 Neljandaks ei ole kahtlust selles, et otsuse 2003/549 puhul on tegemist lõpliku otsuse suhtes vaheotsusega. Vastavalt kohtupraktikale – mis puudutab mitmeastmelises ja eelkõige asutusesiseses menetluses tehtud toiminguid või otsuseid – kujutavad endast vaidlustatavaid õigusakte üksnes need meetmed, mis kinnitavad institutsiooni lõpliku seisukoha vastavas menetluses; seevastu vahemeetmete peale, millega valmistatakse ette lõppotsust, ei saa hagi esitada (Esimese Astme Kohtu 18. mai 1994. aasta otsus kohtuasjas T-37/92: BEUC ja NCC *vs.* komisjon, EKL 1994, lk II-285, punkt 27; 22. mai 1996. aasta otsus kohtuasjas T-277/94: AITEC *vs.* komisjon, EKL 1996, lk II-351, punkt 51 ja Esimese Astme Kohtu presidendi 5. detsembri 2001. aasta määrus kohtuasjas T-219/01 R: Commerzbank *vs.* komisjon, EKL 2001, lk II-3501, punkt 33).

46 Madalmaade Kuningriik toob veel esile, et eeldades, et otsus 2003/549 on vaidlustatav, ei kujuta asjaolu, et seda ei vaidlustatud, iseenesest takistust vaidlustatud otsuse peale esitatud hagi vastuvõetavusele. Selles osas tuginevad Madalmaad kohtupraktikale, mille kohaselt on välistatud, et riigiabi valdkonnas langetatud ametliku uurimismenetluse alustamise otsuse vaidlustamata jätmine võiks viia selleni, et lõppotsuse peale esitatud hagi tunnistataks vastuvõetamatuks (Esimese Astme Kohtu 31. märtsi 1998. aasta otsus kohtuasjas T-129/96: Preussag Stahl *vs.* komisjon, EKL 1998, II-609, punkt 31; 12. mai 1999. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-164/96–T-167/96, T-122/97 ja T-130/97: Moccia Irme jt *vs.* komisjon, EKL 1999, lk II-1477, punkt 65 ja Esimese Astme Kohtu 27. novembri 2003. aasta otsus kohtuasjas T-190/00: Regione Siciliana *vs*. komisjon, EKL 2003, lk II-5015, punkt 47).

Esimese Astme Kohtu hinnang

47 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt kujutab meede, millel on hageja huve puudutavad siduvad õiguslikud tagajärjed, endast toimingut või otsust, mis võib olla tühistamishagi esemeks EÜ artikli 230 mõttes (Euroopa Kohtu 11. novembri 1981. aasta otsus kohtuasjas 60/81: IBM *vs.* komisjon, EKL 1981, lk 2639, punkt 9; 22. juuni 2000. aasta otsus kohtuasjas C-147/96: Madalmaad *vs.* komisjon, EKL 2000,

lk I-4723, punkt 25; eespool punktis 44 viidatud määrus Madalmaad *vs.* komisjon, punkt 18 ja Esimese Astme Kohtu 30. märtsi 2006. aasta määrus kohtuasjas T-2/04: Korkmaz jt *vs.* komisjon, EKL 2006, lk II-32, punkt 33).

48 Õigusakti ei saa siiski üksnes seetõttu, et ühenduse institutsioon saatis selle adressaadile vastusena viimase poolt esitatud taotlusele, pidada otsuseks EÜ artikli 230 tähenduses, mis annaks võimaluse esitada selle peale tühistamishagi (vt selle kohta Euroopa Kohtu 27. jaanuari 1993. aasta määrus kohtuasjas C-25/92: Miethke *vs.* parlament, EKL 1993, lk I-473, punkt 10; eespool punktis 45 viidatud Esimese Astme Kohtu otsus AITEC *vs.* komisjon, punkt 50; Esimese Astme Kohtu 10. aprilli 2003. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-93/00 ja T-46/01: Alessandrini jt *vs.* komisjon, EKL 2003, lk II-1635, punkt 60 ja Esimese Astme Kohtu 13. juuli 2004. aasta määrus kohtuasjas T-29/03: Comunidad Autónoma de Andalucía *vs.* komisjon, EKL 2004, lk II-2923, punkt 29). Pealegi on selge, et ühe institutsiooni kirjalik arvamusavaldus ei kujuta endast otsust, mille peale saaks esitada tühistamishagi, kuna see ei loo õiguslikke tagajärgi ega ole ka sellele suunatud (Euroopa Kohtu 5. oktoobri 1999. aasta otsus kohtuasjas C-308/95: Madalmaad *vs.* komisjon, EKL 1999, lk I-6513, punkt 27).

49 Käesoleval juhul esitas Madalmaade valitsus 17. jaanuari 2003. aasta kirjaga komisjonile kaks taotlust. Ühelt poolt taotles ta, et komisjon võtaks seisukoha SCCP direktiivi kohaldamisala ulatuse kohta, esitades arvamuse, mille kohaselt otsusega PARCOM 95/1 keelatud kasutusviisid, mis ei ole otsesõnu keelatud SCCP direktiiviga, ei kuulu selle direktiivi ühtlustamisalasse, mistõttu võib neid kasutusviise siseriiklike õigusnormidega lubada või keelata ilma, et selles osas oleks vaja komisjoni otsust. Teiselt poolt taotles ta, et komisjon võtaks – juhul, kui ta leiab, et teatatud siseriiklikud õigusnormid kuuluvad SCCP direktiivi kohaldamisalasse – seisukoha nende säilitamise kohta vastavalt EÜ artikli 95 lõigetes 4 ja 6 ette nähtud menetlusele. Asjaolu, et Madalmaade Kuningriik taotles samas kirjas komisjonilt seisukohavõttu EÜ artikli 95 lõike 6 kohase kinnituse vajalikkuse kohta, seda kinnitust ise vajalikuks

pidamata, kuid formaalselt siiski taotles sellist kinnitust, tuleneb Madalmaade valitsuse selgituse kohaselt sellest, et lähenes SCCP direktiivi ülevõtmise tähtaeg ja ta soovis nimetatud direktiivist tulenevaid kohustusi tähtaegselt täita.

50 Tuleb lisada, et – nagu selgub komisjonile ja nõukogule 25. juunil 2001 saadetud kirjadest – Madalmaade valitsus oli väljendanud SCCP direktiivi vastuvõtmise menetluse kestel oma muret asjaolu osas, et direktiivi ettepanek ei pakkunud sama kaitsetaset kui otsus PARCOM 95/1, ning oli tõstatanud küsimuse, kuivõrd otstarbekas on võtta ühenduse ühtlustamismeede, mis võiks takistada tal kui OSPAR konventsiooni osalisel, täitmast oma rahvusvahelisi kohustusi. Seda seisukohta kinnitab see, et SCCP direktiivi vastuvõtmise ajal hääletas Madalmaade delegatsioon selle vastu ja märkis pärast hääletamist 24. aprilli 2002. aasta arvamusele lisatud avalduses, et SCCP-de direktiivi ellurakendamine muudab Madalmaade Kuningriigil võimatuks talle Pariisi konventsioonist ja otsusest PARCOM 95/1 tulenevate rahvusvaheliste kohustuste täitmise. Kohustuste järgimise küsimus tõstatati ka 17. jaanuari 2003. aasta kirja 5. jaotise punktis 6.

51 Nõudes vaidlustatud otsuse tühistamist ainult osas, milles komisjon leidis, et asjaomaste siseriiklike õigusnormide säilitamiseks on EÜ artikli 95 lõike 6 kohaselt vaja komisjoni luba, vaidlustab Madalmaade Kuningriik komisjoni seisukoha, mis puudutab Madalmaade 17. jaanuari 2003. aasta kirjas esitatud esimest taotlust – nimelt seda, mis puudutas SCCP direktiivi ühtlustamise ulatust. Teisisõnu ei ole vaidluse esemeks komisjoni hinnang Madalmaade Kuningriigi poolt teatatud siseriiklike normide säilitamise põhjuste põhjendatuse kohta, kuna see hinnang tugineb ainult komisjoni tõlgendusel SCCP direktiiviga läbiviidud ühtlustamise ulatuse kohta.

52 Seega tuleb teha kindlaks, kas Madalmaade Kuningriigi poolt vaidlustatud komisjoni seisukoht, mille kohaselt EÜ artikli 95 lõike 6 kohane komisjoni luba on vajalik, et säilitada teatatud siseriiklike õigusnorme, kujutab endast vaidlustatavat õigusakti.

53 Esiteks tuleb meenutada EÜ artikli 95 lõigete 4 ja 6 sõnastust ja eesmärki selles sätestatud menetluse osas.

54 Esiteks näeb EÜ artikli 95 lõige 4 ette, et kui pärast ühtlustamismeetme vastuvõtmist peab liikmesriik EÜ artiklis 30 märgitud oluliste vajaduste tõttu või seoses keskkonna või töökeskkonna kaitsega vajalikuks säilitada siseriiklikke norme, teatab ta nendest normidest ja nende säilitamise põhjustest komisjonile.

55 Selle sätte sõnastusest tuleneb seega, et liikmesriik peab tegema otsuse teatamise kohta ja seega ka algatama EÜ artikli 95 lõigete 4 ja 6 kohase menetluse, mille eelduseks on see, et liikmesriik teeb eelnevalt kindlaks, kas käsitletavate siseriiklike õigusnormide säilitamiseks on vaja komisjoni luba. Asjaolu, et selle menetluse puhul võib asjaomane liikmesriik taotleda luba säilitada siseriiklikke õigusnorme, mis ei ole kooskõlas ühtlustamismeetmega, kinnitab ka EÜ artikli 95 lõikes 4 põhjenduste nimetamine, millega liikmesriik peab oma taotlust põhistama.

56 Teiseks kinnitab sellist tõlgendust kohtupraktika, kuna Euroopa Kohus on juba sedastanud, et EÜ artikli 95 lõigetes 4 ja 6 ette nähtud menetlust ei algata mitte ühenduse institutsioon, vaid liikmesriik, ja ühenduse institutsiooni otsus tehakse vaid vastusena sellisele algatusele. Liikmesriigil on täielik vabadus väljendada taotluses oma nägemust otsuse kohta, mille tegemist ta taotleb, nagu tuleneb selgesõnaliselt EÜ artikli 95 lõikest 4, mis kohustab liikmesriiki nimetama kõnealuste siseriiklike normide säilitamise põhjused (Euroopa Kohtu 20. märtsi 2003. aasta otsus kohtuasjas C-3/00: Taani *vs.* komisjon, EKL 2003, lk I-2643, punktid 47 ja 48; vaata selle kohta ka Euroopa Kohtu 15. septembri 2005. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-281/03 ja C-282/03: Cindu Chemicals jt, EKL 2005, lk I-8069, punkt 47).

57 Lisaks on Euroopa Kohus täpsustanud, et pärast liikmesriigi poolt erandlikest siseriiklikest õigusnormidest komisjonile teatamist jätkub menetlus etapiga, mille jooksul komisjon hindab toimikus sisalduvad tõendeid, et teha kindlaks, kas nõutud tingimused on täidetud, ning langetab lõpliku otsuse, mis nimetatud siseriiklikke norme kas lubab või keelab. Selleks peab komisjon hindama liikmesriigi esitatud põhjuste põhjendatust (Euroopa Kohtu 21. jaanuari 2003. aasta otsus kohtuasjas C-512/99: Saksamaa *vs.* komisjon, EKL 2003, lk I-845, punkt 44). Erandlikest siseriiklikest normidest teatamine eeldab seega, et tegemist on ühtlustamisdirektiivi sätetest erinevate õigusnormidega, mis tähendab, et kuna nad on ühenduse ühtlustamismeetmega vastuolus, tekib asjaomasel liikmesriigil nende osas vajadus taotleda erandkorras luba.

58 Kolmandaks tuleb meenutada – nagu tuleneb ka väljakujunenud kohtupraktikast –, et EÜ artikli 95 lõikes 4 silmas peetud siseriiklikud õigusnormid olid olemas enne ühenduse ühtlustamismeetmeid ning olid seega ühenduse seadusandjale teada, kuid ühenduse seadusandja ei saanud või ei tahtnud nendest ühtlustamise puhul lähtuda. Seega peeti lubatavaks, et liikmesriik võib taotleda oma siseriiklike õigusnormide jõusse jäämist tingimusel, et see oleks õigustatud EÜ artiklis 30 märgitud oluliste vajadustega või keskkonna või töökeskkonna kaitsega (eespool punktis 57 viidatud kohtuotsus Saksamaa *vs.* komisjon, punkt 41 ja eespool punktis 56 viidatud kohtuotsus Taani *vs.* komisjon, punkt 58).

59 Asjaolu, et EÜ artikli 95 lõike 4 mõte on, et enne ühtlustamismeetme vastuvõtmist eksisteerinud siseriiklikud õigusnormid olid ühenduse seadusandjale teada, tähendab sisuliselt seda, et erinevad kaitsetasemed ja nende põhjendused olid sellise meetme võtmise ajaks juba läbi arutatud ja arvesse võetud. Iga liikmesriigi käsutuses, kes osales sellise meetme vastuvõtmise menetluses, peaks seega põhimõtteliselt olema kõik vajalikud asjaolud, et põhjendada EÜ artikli 95 lõigetes 4 ja 6 ette nähtud menetluse algatamise vajadust, ja eelkõige asjaolud, mis võimaldavad tal tõdeda, et siseriiklikud õigusnormid on vastuolus vastuvõetud ühtlustamismeetmega.

60 Seega selgub EÜ artikli 95 lõigete 4 ja 6 sõnastusest, eesmärgist ja ülesehitusest, et neis ette nähtud menetluse algatamine eeldab seda, et liikmesriik ise hindab siseriiklike normide võimalikku vastavust ühtlustamismeetmele ja juhul, kui ta peab vajalikuks saada luba nende säilitamiseks, teatab komisjonile neist õigusnormidest. Lisaks tuleneb eeltoodust, et EÜ artikli 95 lõigetes 4 ja 6 ette nähtud menetluse raames peab komisjon hindama, kuivõrd põhjendatud on asjaomase liikmesriigi esitatud käsitletavate siseriiklike õigusnormide säilitamise põhjused. Tegelikult annab EÜ artikli 95 lõige 6 komisjonile üksnes pädevuse otsustada – sellise hindamise järel –, kas loataotlus tuleks rahuldada või rahuldamata jätta.

61 Siit tuleneb, et EÜ artikli 95 lõige 4 ei saa olla aluseks liikmesriigi taotlusele, et komisjon võtaks vastu otsuse ühenduse direktiiviga läbiviidud ühtlustamise ulatuse kohta ja/või siseriiklike õigusnormide vastavuse kohta sellele direktiivile. Kuna nimetatud sätte kohaselt kuulub otsuse tegemine teate esitamise kohta erandi jaoks loa saamiseks vaid liikmesriigi pädevusse ja pealegi ei anna mitte ükski SCCP direktiivi säte komisjonile õigust seda direktiivi tõlgendada, kujutab selle institutsiooni seisukoht asjaomase ühtlustamismeetme kohaldamisala kohta endast lihtsalt arvamust, mis ei ole pädevatele siseriiklikele ametiasutustele siduv (vt selle kohta Euroopa Kohtu 27. märtsi 1980. aasta otsus kohtuasjas 133/79: Sucrimex ja Westzucker *vs.* komisjon, EKL 1980, lk 1299, punktid 16–18; 27. septembri 1988. aasta otsus kohtuasjas 114/86: Ühendkuningriik *vs.* komisjon, EKL 1988, lk 5289, punkt 13; vaata selle kohta Euroopa Kohtu 17. mai 1989. aasta määrus kohtuasjas 151/88: Itaalia *vs.* komisjon, EKL 1989, lk 1255, punkt 22 ja Euroopa Kohtu 13. juuni 1991. aasta määrus C-50/90: Sunzest *vs.* komisjon, EKL 1991, lk I-2917, punktid 12–14).

62 Tegelikult ei loo sellisel juhul õiguslikke tagajärgi mitte komisjoni esitatud asjaomase direktiivi tõlgendus, vaid selle kohaldamine konkreetses olukorras (Esimese Astme Kohtu 16. juuli 1998. aasta otsus kohtuasjas T-81/97: Regione Toscana *vs.* komisjon, EKL 1998, lk II-2889, punkt 23 ja eespool punktis 48 viidatud Esimese Astme Kohtu kohtuotsus Alessandrini jt *vs.* komisjon, punkt 61). Eeltoodust tuleneb,

et SCCP direktiivi kohaldamine, mis hõlmab ka vajadust saada erandkorras luba siseriiklike õigusnormide säilitamiseks, ei sõltu komisjoni antud tõlgendusest, vaid kuulub asjaomase liikmesriigi vastutusalasse, kellel ainsana on õigus algatada – juhul kui ta seda vajalikuks peab – EÜ artiklis 95 ettenähtud teatamismenetlus. Teisisõnu, kuigi miski ei takista liikmesriiki taotlemast komisjoni arvamust ühenduse ühtlustamismeetme tõlgendamise kohta, on selge, et see tõlgendus ei ole adressaadile mis tahes viisil siduv selles mõttes, et see ei kohusta teavitama siseriiklikest õigusnormidest neile erandkorras kinnituse saamiseks, ega kohusta ka neid õigusnorme tühistama ega muutma.

63 Liikmesriigi võimalik kohustus tühistada või muuta oma siseriiklikke sätteid tuleneb otseselt SCCP direktiivist ja mitte komisjoni poolt selle ühtlustamise ulatuse kohta antud tõlgendusest, mis tähendab, et sellisel tõlgendusel puudub igasugune õigusmõju. Seda seisukohta toetab asjaolu, et vastavalt kohtupraktikale selles valdkonnas, on liikmesriigil lubatud EÜ artikli 95 alusel teatatud siseriiklikke õigusnorme kohaldada alles pärast komisjonilt kinnitava otsuse saamist, mistõttu teatamine ei vabasta liikmesriiki vahepeal tema ühtlustamisdirektiivist tulenevate kohustuste täitmisest (vt selle kohta Euroopa Kohtu 1. juuni 1999. aasta otsus kohtuasjas C-319/97: Kortas, EKL 1999, lk I-3143, punktid 28 ja 38).

64 Teiseks – sõltumata asjaolust, et Madalmaade Kuningriik esitas konkreetse taotluse soovides saada SCCP direktiivi kohaldamisala kohta ametlikku vastust – tuleb kontrollida, kas komisjoni seisukohta, niivõrd, kui see selgub asjaomase liikmesriigi esitatud teate vastuvõetavuse hindamise raames, tuleb pidada lahutamatuks osaks menetlusest, milles komisjon rahuldab või jätab rahuldamata teatatud siseriiklike õigusnormide säilitamise taotluse, ja kas see kujutab sellest tulenevalt endast vaidlustatavat õigusakti.

65 Nagu tuleneb komisjoni praktikast selles valdkonnas, sisaldavad EÜ artikli 95 lõigetes 4 ja 6 sätestatud menetluse alusel vastuvõetavuse hindamise raames tehtud

otsused viiteid punktidele, milles teatatud siseriiklikud õigusnormid erinevad ühenduse ühtlustamismeetmetest. Selline viide – mis mitte mingil juhul ei tulene käsitlusest, mille alusel komisjon tuvastab siseriiklike normide vastuolu asjaomase ühtlustamismeetmega – kujutab endast lihtsalt nende punktide äranäitamist, milles liikmesriigi teate kohaselt erinevad tema õigusnormid ühtlustamisdirektiivi sätetest.

66 Siiski ei ole välistatud, et komisjon lisab vastuvõetavuse hindamise raames omal algatusel, või asjaomase liikmesriigi palvel – nii nagu käesoleval juhul –, asjaomase ühtlustamisdirektiivi kohaldamisala puudutava tõlgenduse. Teate vastuvõetavuse esialgne hindamine, mis võib käesoleval juhul hõlmata komisjoni hinnangut asjaomase direktiiviga läbiviidud ühtlustamise ulatuse kohta, võimaldab komisjonil kontrollida, kas on täidetud nõutud tingimused, et ta saaks langetada EÜ artikli 95 lõike 6 alusel otsuse ja selle kaudu vältida ka liikmesriigi poolt teatatud siseriiklike õigusnormide säilitamiseks esitatud põhjuste liigset ja tarbetut hindamist.

67 Sellise hindamise järel võib komisjon teha järelduse, et liikmesriigi teatatud õigusnormide säilitamiseks ei ole vaja ühtegi luba ja seda nimelt põhjusel, et nimetatud normid ei kuulu ühtlustamisdirektiivi kohaldamisalasse. Asjaolu, et sellisel juhul tuvastab komisjon erandi lubamise taotluse vastuvõetamatuse (vt selle kohta komisjoni 25. jaanuari 2002. aasta otsus 2002/65/EÜ, mis käsitleb HIV uurimiskomplekte reguleerivaid riiklikke norme, millest Ühendkuningriik on teatanud kooskõlas [EÜ] artikli 95 lõikega 4, seoses direktiiviga 98/79/EÜ meditsiiniliste *in vitro* diagnostikavahendite kohta (EÜT L 25, lk 47)), kinnitab seda, et komisjon viib sõltumatult liikmesriigi sellekohasest taotlusest läbi eelneva hindamise, et välja selgitada, kas on täidetud tingimused EÜ artikli 95 lõike 6 kohase otsuse tegemiseks.

68 Kui komisjon piirdub teate vastuvõetavuse hindamise käigus asjaomase direktiiviga läbiviidud ühtlustamise ulatuse äramärkimisega ja liikmesriigi asjaomastest siseriiklikest õigusnormidest teatamiseni viinud hinnangu kinnitamisega, nii nagu see on käesoleval juhul Madalmaade valitsuse teise taotluse osas, tuleb siiski arvestada sellega, et sellise hindamise tulemus ei muuda liikmesriigi õiguslikku olukorda, kuna EÜ artikli 95 lõigetes 4 ja 6 ette nähtud menetluse alustab liikmesriigi esitatud teade ning mitte komisjoni arvamus asjaomase ühtlustamisdirektiivi tõlgendamise kohta. Tegelikult esitatakse selle menetluse raames selline arvamus ainult liikmesriigi poolt teatatud siseriiklike õigusnormide võimalikuks säilitamiseks esitatud põhjuste hindamise jätkamiseks.

69 Kuna käesoleval juhul teostas komisjon Madalmaade Kuningriigi esitatud põhjuste põhjendatuse hindamist läbi viies talle EÜ artikli 95 lõike 6 alusel kuuluvat otsustuspädevust selleks, et selgitada välja kas erandi lubamiseks nõutavad tingimused on täidetud, ja selleks, et otsustada liikmesriigile taotletud loa andmine – isegi kui see luba on osaline ja ajaliselt piiratud –, tuleb järeldada, et Madalmaade poolt vaidlustatud komisjoni seisukoht ei muutnud selle liikmesriigi õiguslikku olukorda ega saa seega olla tühistamishagi esemeks.

70 Lisaks sellele ei saa nõustuda sellega, nagu oleks liikmesriigil täielik vabadus teatada siseriiklikest õigusnormidest EÜ artikli 95 lõike 4 alusel ja seejärel vaidlustada lõplik otsus üksnes juhul, kui sellega keeldutakse taotletud erandi andmisest osaliselt või täielikult, ning väita samas, et komisjoni kinnitus ei olnud vajalik ja komisjon ei oleks pidanud hindama teatatud õigusnorme, järgides EÜ artikli 95 lõigetes 4 ja 6 ette nähtud menetlust. See tähendaks selle tunnustamist, et liikmesriigil on võimalus saada komisjonilt teate abil kinnitus oma õigusnormide vastavuse kohta ühenduse ühtlustamismeetmetele, mis ei ole kõnesoleva menetluse eesmärk.

71 Eeltoodust tulenevalt on hagi vastuvõetamatu nõude osas tühistada komisjoni väidetav otsus, mis puudutab SCCP direktiiviga läbi viidud ühtlustamise ulatuse tõlgendamist.

Kohtukulud

72 Kodukorra artikli 87 lõike 2 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna komisjon on kohtukulude hüvitamist nõudnud ja Madalmaade Kuningriik on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud mõista välja Madalmaade Kuningriigilt.

73 Vastavalt kodukorra artikli 87 lõike 4 esimesele lõigule kannavad menetlusse astunud liikmesriigid oma kohtukulud ise. Sellest tulenevalt kannab Taani Kuningriik ise oma kohtukulud.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ESIMESE ASTME KOHUS (viies koda laiendatud koosseisus)

otsustab:

1. Jätta hagi vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata.

2. Mõista komisjoni kohtukulud välja Madalmaade Kuningriigilt, kes ühtlasi kannab ise oma kohtukulud.

3. Taani Kuningriik kannab ise oma kohtukulud.

Vilaras Martins Ribeiro Dehousse

Šváby Jürimäe

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 8. novembril 2007 Luxembourgis.

Kohtusekretär Koja esimees

E. Coulon M. Vilaras